

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobců: a) O. S., narozená dne „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“,
b) nezl. S. D. S., narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem
tamtéž,
oba zastoupeni advokátem JUDr. Jiřím Burešem,
sídlem Dukelských hrdinů 471/29, 170 00 Praha 7,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. OAM-691/ZA-ZA11-K10-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou ve znění jejího doplnění podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. OAM-691/ZA-ZA11-K10-2016, Ev. č. „X“, „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobcům podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.
2. Žalobci v žalobě uvedli, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, čímž porušil ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu ust. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 2 odst. 4 správního řádu, čímž porušil ust. § 3 správního řádu, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, čímž porušil ust. § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, čímž porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, čímž porušil ust. § 52 správního řádu, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, čímž porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

3. Žalobci doplnili, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, v čemž spatřují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a výroková část podle názoru žalobců nedosahuje požadavku na přesnost a určitost, v čemž spatřují nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobci podotkli, že v napadeném rozhodnutí není podle ust. § 18 odst. 2 správního řádu náležitě definován účastník řízení, což má za následek neurčitost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci se také domnívají, že v napadeném rozhodnutí absentuje konkretizace ustanovení, podle nichž žalovaný rozhodoval.
5. Žalobci poukázali na skutečnost, že napadené rozhodnutí trpí nezhojitelnou vadou řízení, neboť žalovaný odmítl zásadní podklady dodané žalobci na podporu jejich tvrzení o osobní situaci, a to s odůvodněním na hospodárnost řízení. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70. Žalovaný podle žalobců bagatelizuje pronásledování žalobkyně ve formě domácího násilí konstatováním, že jde o celospolečenský problém a žalobkyni a) přičítá k tíži, že se v zemi původu nedomáhala ochrany. Žalobci poukázali na skutečnost, že žalovaný nepochopil závažnost celé situace, kdy žalobkyně a) byla pod neustálým psychickým nátlakem svého manžela a vystavena neustálému zastrašování z jeho strany. Žalobci připomněli, že týraná žena se obvykle bojí obrátit na státní složky se žádostí o pomoc. Žalobkyně a) doložila žalovanému lékařskou zprávu potvrzující její špatný psychický stav, nicméně žalovaný ji zcela přehlédl. Žalobci podotkli, že žalovaný mohl požádat o vyjádření ošetřujícího lékaře žalobkyně či jiného psychiatra nebo psychologa. Žalobci poukázali na skutečnost, že sám žalovaný si vyžádal zprávy o situaci na Ukrajině, v nichž je zmínka o zkorumpovanosti justice a policie na Ukrajině. Žalobci se domnívají, že žalovaný měl zjistit, jakým způsobem bude žalobkyně a) po podání trestního oznámení v zemi původu chráněna, když i na území České republiky musela využít chráněného ubytování, neboť ji na území České republiky manžel našel. Žalobci se proto domnívají, že jim měl být udělen azyl podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, což opírají i o skutečnost, že toto ustanovení je jasnou reflexí Úmluvy o právním postavení uprchlíků a unijní kvalifikační směrnice. Žalobci také připomněli, že vodítkem, jaké jednání může být považováno za pronásledování, je obsaženo v Příručce postupů a kritérií UNHCR pro přiznání postavení uprchlíka dle Úmluvy o postavení uprchlíků z roku 1951 a jejího Protokolu z roku 1957. Žalobci se domnívají, že naplňují všech šest definičních znaků uprchlíka a v žalobě se dále zabývali různými definicemi domácího násilí.
6. Žalobci nesouhlasí s neudělením humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalobci se domnívají, že při posuzování důvodů hodného zvláštního zřetele se žalovaný zcela opomněl vypořádat s tím, že žalobkyně a) byla a je stále vystavena týrání ze strany svého manžela a v zemi původu nemá možnost se před jeho jednáním chránit. V této Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souvislosti žalobci poukázali na výklad humanitárního azylu dle praktického komentáře k zákonu o azylu z roku 2016.

7. Žalobci nesouhlasí ani s neudělením doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť žalobkyně a) je týraná ze strany svého manžela, a to dokonce i na území České republiky. Žalobkyně a) proto musela vyhledat chráněné a utajené bydliště, aby nedocházelo k dalším atakům. Žalobkyně a) i přes toto opatření nadále čelí vyhrožování ze strany svého manžela, což dokládají jím zasílané sms zprávy, ke kterým ale žalovaný nepřihlédl. Žalobci opětovně zmínili zdravotní stav žalobkyně a). Žalobci připustili, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl výčet možností, jak se může žalobkyně a) bránit, nicméně již neuvedl, nakolik bude její obrana efektivní.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobci, neboť podle jeho názoru neprokazují porušení jakéhokoli ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť dle ust. § 3 správního řádu vycházel při posuzování žádosti o udělení azylu z rozsahu důvodů, které žalobkyně a) sama ve správním řízení uvedla. Žalovaný poukázal na skutečnost, že při pohovoru byl dán žalobkyni a) dostatečný prostor pro popis všech skutečností, které ji vedly k opuštění její vlasti. Žalovaný připomněl, že žalobkyně a) s obsahem pohovoru souhlasila, což stvrdila svým vlastnoručním podpisem. Na základě pohovoru si žalovaný zajistil aktuální podklady pro vydání rozhodnutí a na stranách 9, 10, 19, 20 a 21 se dostatečným způsobem vypořádal s nepřeložením některých podkladů předložených žalobkyní a).
9. Žalovaný trval na tom, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobkyně a) ani její syn neměly v zemi původu potíže, které by bylo možné vyhodnotit jako azylově relevantní, neboť žádost byla odůvodněna týráním ze strany manžela a snahou o legalizaci pobytu na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2015, č. j. 7 Azs 203/2015–29, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008–57, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016–31, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004–41 a ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016–19, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval pronásledováním ze strany soukromé osoby, násilím na ženách a možností domáhat se ochrany v zemi původu.
10. Žalovaný poukázal na účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla žalobkyní a) podána až po pětiletém pobytu na území České republiky za situace, kdy žalobkyni a) byl ukončen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Azs 5/2006–50, ze dne 29. 5. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004–83, ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005.
11. K namítaným formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z rozhodnutí je identifikace žalobců jasná, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013–127 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015–48. Závěrem žalovaný uvedl, že se nedopustil žádné nezákonnosti při posuzování žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a s ohledem na uvedené proto navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. V replice žalobci uvedli, že není možné zhojit vady správního řízení v řízení před soudem. Ve správním řízení žalobci dodali celou řadu důkazů, na jejichž základě jim měla být udělena mezinárodní ochrana. Žalobci se také domnívají, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemá oporu ve správním spise.
13. Právní zástupce žalobců přednesl při jednání soudu žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění jejího doplnění a repliky. Následně žalobkyně a) podrobně popsala svoji životní situaci a pronásledování ze strany manžela, které začalo již před 19 lety na Ukrajině a jehož intenzita se v průběhu let zvyšovala. Docházelo k častým fyzickým napadením, kdy u lékařů vždy uvedla, že jí zranění způsobil manžel. Policie tyto skutečnosti neřešila, manžela napomenula, a to bylo vše. Bylo jí neustále tvrzeno, že to je rodinná záležitost, kterou si mají vyřešit v rodině. Následně dospěla k závěru, že chování manžela není v pořádku, utekla do jiného města na Ukrajině, ovšem tak ji také našel. Zásadní skutečností bylo, že manžel žalobkyni znásilnil a ona následně přišla do jiného stavu, přestože manžel věděl, že to pro ni znamená velké zdravotní nebezpečí. Po narození syna utekla do České republiky. Ale manžel ji našel i zde. Sedmkrát změnila pobyt v ČR, přesto ji manžel vždy našel, byla sledována prostřednictvím techniky a dokonce našla ve svém bytě několik kamer, kterými ji manžel sledoval. Pronásledování trvá stále. Je možné tyto skutečnosti svědecky doložit.
14. Právní zástupce žalobců dále zdůraznil, že je nepochybné, že docházelo ze strany manžela žalobkyně a) k ekonomickému, sociálnímu i fyzickému násilí. Zdůraznil, že žalobkyně jednoznačně konkretizovala své obavy plynoucí z jejího případného návratu do země původu. Zdůraznil, že i z listinných důkazů založených ve správním spise vyplývá, že Ukrajina není schopna žalobkyni dostatečně pomoci. Na překážku možnosti využití azylových domů jsou i administrativní překážky spočívající v možnosti ubytovat se pouze v okrsku, kde je osoba registrována. Dle názoru právního zástupce žalobců v daném případě byly rovněž s ohledem na psychickou újmu způsobenou pronásledováním žalobkyně, naplněny důvody pro udělení humanitárního azylu.
15. Pověřená pracovnice žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Navrhla odmítnutí žaloby z toho důvodu, že původní žaloba podaná dne 28. 6. 2017 neobsahovala dle jejího názoru konkrétní žalobní body, které by byly projednatelné, proto doplněním ze dne 7. 7. 2017 nemohlo dojít ke konkretizaci těchto žalobních bodů. Dále uvedla, že trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je věcně i právně správné a je podrobně odůvodněné. Ve vztahu k otázce udělení humanitárního azylu zdůraznila, že soudu nepřísluší rozhodovat o možnosti udělení humanitárního azylu. Samotný žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na str. 17-18 žalobou napadeného rozhodnutí a neshledal důvody pro jeho udělení. Dále zdůraznila, že žalovaný na str. 12 -14 žalobou napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil, jak měla žalobkyně postupovat v zemi původu případně i v době pronásledování na území ČR. Rovněž uvedla, v jakých skutečnostech spatřuje žalovaný účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznila, že v zemi původu žalobkyně, kromě návštěvy lékařů, nečinila žádné kroky k řešení své situace. Nevyčerpala tedy prostředky ochrany, které byly k dispozici v zemi jejího původu. Trvala na tom, že žalobkyně nesplňuje požadavky pro udělení mezinárodní ochrany.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

17. K návrhu na odmítnutí žaloby soud uvádí, že dospěl k závěru, že původní žaloba ze dne 28. 6. 2017 obsahovala alespoň vymezení základních žalobních bodů, a to skutečnosti, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav a rozhodné skutečnosti, neprovedl navrhované důkazy a dostatečně neodůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Šlo sice o obecné vymezení žalobních bodů, ale i takto obecně vymezené žalobní body by bylo možné dle soudu projednat. Proto nepřistoupil soud k odmítnutí žaloby a přistoupil k jejímu meritornímu posouzení.
18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 14. 8. 2016 podali žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně a) uvedla, že je ukrajinské národnosti, je schopná se dorozumět česky, ukrajinsky, rusky, a anglicky, je pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení. Dále uvedla, že je vdaná, manžel žije na Ukrajině. Má tři děti. Jménem nejmladšího syna (rok narození x) žádá o udělení mezinárodní ochrany. Dcera (rok narození x, tedy již zletilá) a nejstarší syn (rok narození x) žijí na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně a) dále uvedla, že registrace pobytu na Ukrajině byla ukončena dne 29. 10. 2014 a ona i syn se cítí zdraví. Jako důvod žádosti v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu v České republice žalobkyně a) uvedla rodinné vztahy, neboť v zemi původu byla vystavena mučení, znásilnění a dalším formám psychologického, fyzického a sexuálního násilí. Čtyři měsíce po narození nejmladšího syna musela utéct do České republiky, ale násilnosti začaly v době, kdy byl dceři asi jeden rok. Její děti žijí a studují v České republice, neví, co by dělala, kdyby se musela vrátit na Ukrajinu, neboť její děti jsou její rodina.
20. V rámci doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se uskutečnil dne 17. 8. 2016 a kterému byla přítomna v té době nezletilá dcera žalobkyně a), žadatelka uvedla, že před odjezdem z Ukrajiny žila spolu se svým nejmladším synem u své kmotry. Starší děti žili u její matky v Chustu. Snažila se jim všem zajistit společné bydlení, nechala postavit dům, ale nakonec byla nucena v roce 2008 nebo 2009 dům prodat, protože docházelo k opakovanému násilí na její osobě ze strany jejího manžela. Děti před manželem neschovávala, mohl se s nimi vídat. Mezitím dokončila dvě vysoké školy (obor překladatelství a režie a choreografie). Při studiu s sebou musela vodit dceru, neboť manžel nechtěl, aby studovala, chtěl, aby seděla doma. Náklady na živobytí zajišťovala prací lektorky na univerzitě, studovala dálkově. Během studia pochopila, že její vztah s manželem není normální, jenže na Ukrajině neexistuje ochrana před domácím násilím a navíc by to byla hrozná ostuda. S manželem se vzali po roční známosti v roce 1996. Potíže Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

začali, když otěhotněla s dcerou. Jako příklad agresivity manžela uvedla, že po ní hodil skleněnou lahev a rozřízl jí tak horní ret. Opilý přišel do posluchárny a ptal se: „Kdo spí s mou manželkou.“ Snídaně, obědy a večere musel dostávat včas, jinak byl schopný po ní házet hrnce či vysavač. Když musela na více dnů odjet kvůli dálkovému studiu do Kyjeva, tak po ní hodil železný hrnec, a protože se bránila rukou, tak jí ruku zlomil. Při ošetření v nemocnici vždy popravdě vylicila, co se jí stalo. Následně k nim domů dorazil policista, zjistil, že její manžel je opilý, a tak ho vyzval, ať přijde následujícího dne na policejní stanici k podání vysvětlení. Párkrát dostal napomenutí, ale nic jiného se nestalo. K tomu žalobkyně a) dodala, že manžel má spoustu kamarádů a ti mají zase kamarády na polici. Manžel se pak vždy choval, jakoby se nic nestalo. Ke znásilnění uvedla, že byla po dvou císařských řezech a bylo jí zakázáno znovu otěhotnět. Manžel jí pak po porodu nejmladšího syna řekl, že je živá, přitom mu říkala, že to už nejde. Čtyři měsíce po porodu nejmladšího syna vše prodala, peníze vložila na český účet a odešla do Českých Budějovic. Pracovala na Jihočeské univerzitě jako lektorka kurzů ruské konverzace. O skutečnosti, že je s dětmi v České republice se manžel dozvěděl nejspíše od svého bratrance, který žije v Praze a u kterého se zastavili po svém příjezdu na návštěvu. Manžel jí potom napsal, ale o děti se nezajímal. O rozvod nepožádala, neboť by se musela na Ukrajině účastnit soudního řízení. Když v roce 2014 ukončila na Ukrajině registraci pobytu, sdělila manželovi, že se už na Ukrajinu nevrátí. Odpověděl jí, že s rozvodem nebude nikdy souhlasit. V případě, že by o rozvod požádala sama, tak jí sdělil, že by se musela vrátit na Ukrajinu a za to dobu toho stihne hodně. Manželovi nejde o děti, chce žalobkyni a) vládnout. Dceři poslal sms, že když se k němu vrátí, tak jí nechá šlapat chodník. Obtěžující sms zprávy ji posílá neustále, dokonce zjistil hesla k jejímu e-mailu a jejím kolegům rozesílá dopisy. Také našli ve svých věcech štěnice a její dcera našla u nich doma kameru. Její manžel věděl přesně o jejich pohybu. Komunikuje s nimi opilý, dětem neposílá peníze, ale v roce 2011 platil dceři soukromou školu. Její nejmladší syn jí řekl, že se modlí, aby byl táta dobrý a aby na ni moc nekřičel. Manžel pochopil, že jí nemůže přimět odjet zpět na Ukrajinu, tak jí sebral výzvy k vyzvednutí zásilek týkajících se řízení o pobytu cizinců, výzva k vyzvednutí zásilky nejmladšímu synovi jí doručena byla, o své nevěděla. Dopisy se vrátily a oni tak mají potíže s prodloužením pobytu. Tam jí také poradili podat žádost o mezinárodní ochranu. Považuje za velkou chybu, že se neobrátila na policii v České republice. Manžel jí také napsal, že povolení k pobytu její dcery a nejmladšího syna anuluje, snaží se jí jakkoliv ublížit. Na Ukrajině nejsou žádná centra pro týrané ženy a policie by jí řekla, že si to má vyřešit doma sama. Do Kyjeva by se nedostala, protože by jí manžel nepustil, nemohla by si dělat, co by chtěla. Kdyby požádala o pomoc svou rodinu, byla by to pro ni velká potupa. Její matka je navíc nemocná a nechce jí působit starosti. Žalobkyně vyloučila možnost přestěhovat se v rámci Ukrajiny, neboť ji manžel našel i v České republice. Závěrem žalobkyně a) uvedla, že jim jde o život. Žadatelce byla dána lhůta 30 dnů na doložení materiálů na podporu svých tvrzení.

21. Součástí spisového materiálu jsou fotokopie předložené a doložené žalobkyní a): výpis z katastru nemovitostí; leták tanečních kurzů, na němž je jako kontaktní osoba uvedená žalobkyně a); potvrzení o studiu žalobkyně v akademickém roce 2012/2013, obor Literární komparatistika; potvrzení manžela žalobkyně a) o jeho výdělků za období srpen 2011 – leden 2012; potvrzení žalobkyně a) ze dne 14. 1. 2011 o tom, že je od 1. 9. 2008 zaměstnána jako přednášející na katedře filologie Zakarpatské pobočky Kyjevské slavistické univerzity; doklad č. 15 ze dne 16. 12. 2002 o tom, že žalobkyně a) ovládá slovem i písmem český jazyk; rozhodnutí Masarykovi univerzity o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně a), a to včetně osvědčení; smlouva o dílo ze dne 29. 9. 2015, ze dne 22. 2. 2016 a ze dne 29. 6. 2015, kterou se žalobkyně a) zavazuje zajišťovat výuku tanců a rytmickou výchovu; leták na muzikálový tábor MULTIKULTI – 2015, jehož vedení se ujala žalobkyně a) a choreografii a hudbu zajišťovala její dcera; osvědčení žalobkyně a) o absolvování I. ročníku semináře Slovenština jako cizí jazyk; pokladní stvrzenka č. 18259 o úhradě dcery žalobkyně a) za stravné v Křesťanském domě mládeže u sv. Ludmily; rozhodnutí o povolení přestupu dcery žalobkyně a) ke vzdělávání ve střední zdravotnické škole; rozhodnutí o přijetí nejmladšího syna žalobkyně a) do prvního ročníku základního vzdělávání; rozhodnutí o přijetí nejstaršího syna žalobkyně do I. ročníku Severočeské střední školy; prohlášení žalobkyně a) a jejího manžela o souhlasu s vycestováním jejich dcery a jejich syna (nejmladšího syna žalobkyně) do Slovenské republiky, České republiky a dalších států Evropské unie; propouštěcí zpráva dcery žalobkyně a) ze dne 15. 7. 2016 z dětské neurologie; výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku o obchodní firmě DAMIKOLIS, s. r. o.; smlouva o prodeji nemovitosti ze dne 20. 2. 2012 a upřesnění smlouvy o prodeji nemovitosti ze dne 20. 2. 2012; do českého jazyka nepřeložená skypeová a sms konverzace mezi žalobkyní a) a jejími dětmi s jejím manželem; smlouva o poskytnutí sociální služby o ubytování v azylovém domě s utajenou adresou ze dne 24. 10. 2016, včetně individuálního plánu; potvrzení ze dne 7. 9. 2016 o docházení žalobkyně a) na psychologická a terapeutická sezení; úřední záznam o podání vysvětlení na obvodním ředitelství policie Praha III ze dne 7. 9. 2016 a 8. 9. 2016.

22. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal zprávu organizace Freedom House leden 2017 o svobodě ve světě 2017 – Ukrajina, výroční zprávu organizace Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, zprávu z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 8. 2016 až 15. 11. 2016, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 25. 7. 2016, č. j. 107283/2016-LPTP o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv v roce 2016 na Ukrajině, informaci Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, v níž je zpracovaná politická a bezpečnostní situace na Ukrajině, vojenská služba a možnost přestěhování se v rámci území Ukrajiny, informaci Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky o domácím násilí na Ukrajině, a zprávu Amnesty International duben 2016, obsahující informace o rozsudcích smrti a popravách v roce 2015.
23. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 12. 5. 2017 si žalobkyně a) pořídila fotokopie nashromážděných podkladů a požádala o lhůtu 14 dnů k vyjádření. Dále uvedla, že nechce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí. Ke zdrojům informací uvedla, že se jedná o zdroje, o kterých se domnívala, že z nich bude správní orgán čerpat informace. Žalobkyně a) poukázala na skutečnost, že nemůže žít v bytě, který má ve svém vlastnictví, její manžel si udělal průkaz mezinárodního policisty a může cestovat po světě. Sousedi jí volali, že ji v místě jejího bydliště sháněl. K doloženým výpisům komunikace s jejím manželem žalobkyně a) doplnila, že manžel jí může sledovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prostřednictvím technologií. Věděl tak, kde je. V azylovém táboře jí pomohli vše vypnout. Z obsahu předložených zpráv vyplývá, že se její manžel zlobí, protože neví, kde se nachází. Psal jí, že udělá všechno proto, aby se vrátila, že nesmí být z jeho dosahu, že sama nerozhoduje o tom, co si má myslet, o tom rozhoduje jen on. Dceři řekl, že neví, proč by jí měl dávat peníze, když má matku se dvěma vysokými školami. Řekl jí, že může šlapat, aby si vydělala. U nejmladšího syna ve škole nahlásili, aby manžela nepouštěli, kdyby syna našel. Žalobkyně a) dále uvedla, že stále dochází na psychologická a terapeutická sezení, léky však bere jen ty na uklidnění.

24. Ve správním spise je dále založená písemnost žalobkyně ze dne 26. 5. 2017 označená jako doplnění podkladů před vydáním rozhodnutí, kterými žalobkyně a) doložila další důkazy o skutečnosti, že jí je ze strany manžela vyhrožováno. Manžel jí sdělil, že vlastní maďarské vízum a má tak volný přístup do Schengenského prostoru, a dále jí sdělil, že si pořídil zbraň, kterou na ni zamíří a rozmyslí se, zda si zaslouží svobodu. Žalobkyně a) doložila kopii individuálního bezpečnostního plánu – aktualizace a doplnění ze dne 25. 4. 2017, individuální bezpečnostní plán ze dne 3. 5. 2017, záznam o ošetření na urgentním příjmu žalobkyně a) ve Fakultní nemocnici v Motole ze dne 19. 5. 2017, hodnocení individuálního plánu péče o dítě v AD Rosa ze dne 9. 1. 2017, potvrzení o užívání sociální služby ubytování v azylovém domě Rosa ze dne 11. 4. 2017, potvrzení o docházení na psychologické a terapeutické konzultace ze dne 13. 4. 2017, a dále nepřeloženou kopii z maďarského jazyka INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION MAGYAR SZEKCIÓ GYULAI SZERVEZETE, v níž je uvedena osoba manžela žalobkyně a nepřeložené kopie sms zpráv mezi žalobkyní a) a jejím manželem.
25. Dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
26. Dle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
27. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobců spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a žalobou napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, čímž zapříčinil, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
29. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní a) v samotné žádosti o udělení azylu, v doplňujícím protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jejího písemného vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobkyně a) jménem svým a svého nezletilého syna o azyl požádala zejména z obavy ze svého manžela, kterým byla vystavena mučení, znásilnění a dalším formám psychologického, fyzického a sexuálního násilí, vyhrožování zabitím, a dále snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť jim nebylo povoleno prodloužení pobytu. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal zprávu organizace Freedom House, Amnesty International a Human Rights Watch, zprávu z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti a o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2016 na Ukrajině, informaci Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, vojenské službě a možnosti přestěhování se v rámci území Ukrajiny, informaci Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky týkající se domácího násilí na Ukrajině, a zprávu Amnesty International o rozsudcích smrti a popravách v roce 2015. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobci nesplňují.
30. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobcům mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobci vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
31. K namítané nedostatečné identifikaci účastníka řízení a s tím souvisejícímu nepřesnému výroku napadeného rozhodnutí soud uvádí, že účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci. Dle ust. § 68 odst. 2 části před středníkem správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Za ty je dle ust. § 18 odst. 2 správního řádu nutno považovat jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí údaj o bydlišti žalobkyně a) a jejího nezletilého syna skutečně ve výrokové části napadeného rozhodnutí uveden není. Osoby žalobců jsou v napadeném rozhodnutí určeny toliko svým jménem, datem narození a státní příslušností. Z ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 18 odst. 2 správního řádu vyplývá, že součástí výrokové části rozhodnutí musí být i jednoznačná Shoda s prvopisem potvrzuje I. T.

identifikace účastníka, a to prostřednictvím jeho jména, příjmení, data narození, místa trvalého pobytu, popřípadě dalších údajů podle zvláštních předpisů. Je tomu zejména z důvodu, aby účastník řízení, jehož práva se zakládají, mění či ruší, nebo o němž se prohlašuje, že určitá práva a povinnosti má, anebo nemá, byl v řízení, potažmo v rozhodnutí, jímž se toto řízení končí, natolik bezpochyby ztotožněn, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou.

32. To však bylo v daném řízení nepochybně i přes chybějící údaj o bydlišti žalobců zachováno, když výrok napadeného rozhodnutí obsahuje vedle jejich jména a data narození i informaci o státní příslušnosti, ale především je z rozhodnutí zřejmé, že účastníci řízení jsou ve vzájemném vztahu matka - syn, což je v souvislosti s uvedenými jmény a daty narození zcela unikátní. Podle soudu nemohla tedy nastat situace, že by rozhodnutí týkající se žalobců bylo možné vztáhnout na třetí osobu či naopak výsledek řízení vedeného proti jinému účastníku mohl být přisuzován žalobcům (to ostatně jmenování ani nenamítali). Za tohoto stavu pak ani absence údaje o bydlišti žalobců nemohla nikterak zasáhnout do jejich práv či dokonce způsobit nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že nelze mít důvodně za to, že absence o bydlišti žalobců mohla způsobit nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost. S ohledem na to soud vyhodnotil rovněž tuto námitku jako nedůvodnou.
33. K namítané vadě řízení, kterou žalobci spatřují v odmítnutí jimi předloženými podklady na podporu jejich tvrzení, soud uvádí, že toto tvrzení žalobců se nezakládá na pravdě. Žalovaný se v rámci vyhodnocování podkladů nashromážděných pro rozhodnutí a předložených žalobkyní a) řídil zásadou volného hodnocení důkazů. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný se všemi předloženými podklady žalobkyní a) řádně a zevrubně vypořádal, a to konkrétně na stranách 9 až 10 a stranách 19 až 21. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani učiněný závěr žalovaného, že k předloženým podkladům nakonec nepřihlížel. Nelze ani přisvědčit námitce žalobců, že žalovaný zcela přehlédl předložené lékařské zprávy o psychickém stavu žalobkyně a), neboť ty jsou žalovaným zmíněny na straně 10 i na straně 20 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nevybočil ze zásady volného hodnocení důkazů, s předloženými podklady žalobkyně a) se solidně vypořádal a vyhodnotil je. Soud nepovažuje za pochybení žalovaného, že nepřistoupil k překladu sms komunikace manžela žalobkyně a) s ní a s její dcerou. Správní orgán překlad považoval za nadbytečný, když předmětná komunikace měla dokládat pokračování ataků ze strany manžel žalobkyně a), což správní orgány nikterak nerozporovaly. Soud z uvedeného důvodu považuje žalobci vznesenou námitku za nedůvodnou.
34. Žalobci se domnívají, že jim měla být udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně a) je pronásledována svým manželem, čímž naplňuje všechny znaky uprchlíka dle Úmluvy o postavení uprchlíků.
35. K neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o soud uvádí, že v daném případě žalobkyně a) neuvedla žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byla příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobci nemají pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 11 až 16 podrobně zabýval důvody, pro které žalobcům mezinárodní ochranu neudělil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36. Co se týče obavy z manžela žalobkyně a), který ji psychicky, fyzicky a sexuálně týral a ekonomicky využíval, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral, z jakých důvodů lze žadateli udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a že tento výčet je taxativní. Dle vlastního tvrzení žalobkyně a) nikdy nebyla členem žádné politické strany ani jiné organizace, s ukrajinskými orgány neměla žádné potíže, pouze uvedla, že potíže měl její nejstarší syn, a rovněž neuvedla, že by se jakkoliv veřejně či politicky angažovala. Z Ukrajiny žalobkyně a) čtyři měsíce po narození nejmladšího syna před manželem utekla a na základě uděleného povolení k pobytu žila a pracovala na území České republiky. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí objasnil, že domácí násilí může být za určitých okolností (příslušností k určité sociální skupině a právních, sociálních a kulturních normách země původu žadatele) považováno za azylově relevantní důvod. Žalovaný však vyhodnotil, že uvedené potíže žalobkyně a) nepramení z pronásledování státních orgánů nebo soukromých osob státními orgány podporovanými, ani že země původu žalobkyně a) není schopná jí poskytnout patřičnou ochranu. Obava žalobkyně a) nedosahuje intenzity pronásledování, jak ji definuje ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nejde o pronásledování zapříčiněné její rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením. S jeho názorem nelze než souhlasit. To ostatně vyplývá i z konstantní judikatury soudů, například Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil v rozsudku ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Azs 49/2008-55. (dostupném též na www.nssoud.cz), na nějž odkázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
37. Soud vycházel dále ze závěrů učiněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79 (dostupném též na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, odešla-li žadatelka ze země původu z důvodů domácího násilí, třeba i nastalého také kvůli odchylnému náboženskému vyznání manželů, kvůli nedostatku finančních prostředků a nemožnosti nalézt tam přiměřenou obživu.“* Jak tedy správně dovodil žalovaný, byť je domácí násilí odsouzeníhodné, samo o sobě ještě odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu nezakládá.
38. Žalobci uváděli, že u nich jsou dány důvody pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Žalobkyně a) poukazovala na skutečnost, že má v České republice zletilého syna, zletilou dceru (v době podání žádosti o mezinárodní ochranu nezletilou) a nezletilého syna (jehož jménem také žádá o udělení azylu). Žalobkyně a) také opětovně připomněla, že v zemi původu byla vystavena týrání ze strany svého manžela a v zemi původu nemá možnost se jeho útokům bránit.
39. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* A dále soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“*

vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobců nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žadatelů, tak i stav v jejich zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.

40. K námitce žalobců soud doplňuje, že pokud žalobkyně a) nabyla dojmu, že příslušníci policejních orgánů jednají v rozporu se zákonem, existují na Ukrajině ochranné prostředky, kterých žalobkyně a) doposud nevyužila. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž ze situace, kdy žadatel nevyužil v zemi původu všechny prostředky, které jsou mu poskytnuty k ochraně jeho práv a svod, nelze učinit závěr o neposkytnutí takové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003). Lze proto uzavřít, že žalovaný věc posoudil v souladu s právní úpravou a soudu tudíž nezbylo, než i tuto uvedenou námitku zamítnout jako nedůvodnou.
41. K námitce žalobců ohledně neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012–68 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Pro účely posouzení existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu je rozhodující otázka, zda stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem stěžovatelem uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že stěžovatel utrpí vážnou újmu.“* V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval, z jakých důvodů žalobcům mezinárodní ochranu podle ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 nepřiznal, a to konkrétně na stranách 18 až 23 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou, zda žalobcům hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dospěl k závěru, že žalobcům reálné nebezpečí ze strany státní orgánů nehrozí. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že žalobci nevyčerпали možnosti ochrany v zemi původu a ze shromážděných podkladů vyplývá, že i v zemi původu existují možnosti ochrany týraných osob a fungují organizace poskytující jim podporu. Soud dospěl k závěru, že ani v případě návratu žalobkyně a) do země původu by tato nebyla napospas útokům svého manžela bez možnosti čelit jim právní cestou, případně bez možnosti vyhledání ochrany ze strany státu či neziskových podpůrných organizací. Soud tak dospěl k závěru, že žalobcům nehrozí v případě jejich návratu do země původu reálné nebezpečí utrpění vážné újmy. I tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.
42. Lze proto uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy České republiky i mezinárodními smlouvami, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání. Jak soud uvedl výše, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany nevyhověl, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel.
43. Soud podotýká, že řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedla sama žalobkyně a), na území České republiky pobývala na základě udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž o azyl požádala až za situace, kdy jí reálně hrozí, že bude muset Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v důsledku neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu území České republiky opustit. K tomu soud podotýká, že žalobcům nic nebrání v tom, aby za splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců požádali o nové povolení pobytového statusu nebo třeba o povolení pobytového statusu s uvedením jiného účelu. Řízení o udělení azylu totiž v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona.

44. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Pro úplnost soud podotýká, že důkazy navrhované žalobkyní při jednání soudu, kterými mělo být prokázáno pronásledování žalobkyně ze strany jejího manžela, soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť tato skutečnost byla nespornou a ze strany žalovaného nebyla nikterak zpochybňována.
46. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 21. května 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)